

kan man tage en Femtedel, og denne Femtedel vil man faktisk kunne lægge paa Indkomstskatten saaledes, at den hvert Aar vil kunne stige med denne Femtedel. Det er vanskeligt at gøre nogen nøjagtig Beregning eller Kalkulation over, hvorledes det stiller sig, man ved jo ikke, hvor stor Skatteindtægten vil være, hvoraf Skatteprocenten skal regnes, heller ikke, i hvilken Grad de andre Skatter: Arealstatten, Brolægningsskatten og Grundskatten stige, det er kun ved Nybygninger, at de stige. Naar man forudsætter, at Skatteindtægten bliver nogenlunde den samme, nemlig ca. 80 Millioner Kr., og at Arealstatten, Brolægningsskatten og Grundskatten ikke stige eller ikke stige væsentlig, har jeg regnet ud, at saa vilde der, som Motiverne til Lovudkastet vise, i Aar, hvis denne Lov havde gældt, i Virkeligheden være at paalægge $4\frac{1}{8}$ Procent; for næste Aar vilde man komme op til $4\frac{7}{10}$ Procent, for 1892—93 $5\frac{1}{2}$ Procent, for 1893—94 $6\frac{1}{2}$ Procent og saaledes videre i stedse stigende Proportion. Man kan ikke tænke sig den Tilstand, at man skulde komme op over 10 Procent; men det vil ikke være længe, inden man kunde komme dertil; jeg siger ikke, at man gør det, jeg antager ikke, at nogen Borgerrepræsentation vil gaa frem med saa stærke Skridt; men i Virkeligheden er der ikke nogen Grænse. Jeg har set i Købstæderne, hvor højt de ere komne, naar man regner Procenten paa Indkomstskatten; der have de Formue- og Lejlighedsstat, en Bestatningsmaade, der er bedre end den i København. I en lille By paa Dolland ere de naaede til $8\frac{1}{2}$ Procent, og man har sagt mig, at i Aarhus venter man i Aar at blive lyshaliggjort med 10 Procent. Det varer vel lidt, inden vi komme saa vidt i København; men der er ingen Grund til at aabne Sluserne, saa at man kan komme dertil.

Altsaa, det første, jeg vil gøre gældende, er, at man ikke har paavist nogen som helst Nødvendighed for at gøre Forandring i det, som man i 1861 fastsatte med velberaad Hu. Jeg skal dertil bemærke, at da i 1861 Grænsen sattes til 3 Procent, sagde baade Ministere og Ordføreren og flere Talere: Det er egentlig alt for højt, der er ikke Tale om at gaa op til 3 Procent. Der var et Medlem, som vilde have Maksimum sat til 2 Procent og mente, at Indkomstskatten vilde næppe overstige 1 Procent; Ordføreren vilde ikke være med dertil; han mente, det var usandsynligt, at Skatten overhovedet skulde stige saa højt som til 2 Procent; man mente, at 1 eller $1\frac{1}{2}$ Procent vilde være det, der behøvedes. Og saa maag man huske, at den Skatteindtægt, hvoraf denne Procent skulde

tages, var ikke Halvdelen af den Skatteindtægt, vi nu have. Jeg har ikke Tallene liggende for mig; men jeg tror ikke at fejle, naar jeg siger, at den ikke var 40 Millioner Kr., og nu er man jo kommet op fra 40 Millioner Kr. til 80 Millioner Kr., og 1 og $1\frac{1}{2}$ Procenten er steget til 3 Procent. Dertil er man kommet i disse Aar, skønt det blev profeteret den Gang, at man aldrig vilde komme op til 3 Procent. Vige over for det Faktum, at Indkomstskatten er bleven forøget ikke blot ved, at Skatteindtægten er steget enormt, men ogsaa ved, at man har hævet Skatteprocenten saaledes, at man er kommen til Maksimum, gjorde det ikke videre Indtryk, at det ærede kongevalgte Medlem, som havde Ordet i Dag, sagde, at der var mange Udgifter, som vare stegne betydeligt. Ja, naturligvis; men det skulde paavises — jeg taler ikke om Skoleudgiften, der jo har været ekstra stor — om de andre Udgifter ikke fuldstændig opvejes derved, at Indkomstskatten er steget saa højt, som jeg har fremsat her.

Naar man nu spørger, hvorfor vel denne Grænse blev sat i sin Tid af 3 pCt., saa kan jeg henvise det ærede Medlem til en højest interessant Afhandling, der findes i Nationaløkonomist Tidsskrift, 3dje Hæfte for 1891, hvor en Forsatter, som kalder sig Cameralist, men som synes at være en meget indsigtfuld Nationaløkonom, viser Grunden til, at man satte denne Grænse. Det var, fordi man i 1861 ligesom tidligere vilde have, at der skulde være et vist Forhold mellem de forskellige Skattefilder, man benyttede i København. Han viser, at den historiske Udvikling var den, at tidligere lagde man kun Skatterne paa de faste Ejendomme. I 1812 kom man til en Væringsskat, i 1855 kom man første Gang til noget, der kunde kaldes en personlig Stat af den Bestaaffenhed, som den Stat, vi her tale om, og derefter kom saa Lovene af 1861. Da man i 1861 eller i Aarene efter 1861 havde indført denne Indkomstskat, var Forholdet det, at Indkomstskatten udgjorde ca. en Tredjedel af Københavns samtlige Indtægter af Skatter og Afgifter, saaledes at man altsaa fik dobbelt saa meget ved Grundskat, Arealstat og Brolægningsskat, som man fik ved Indkomstskat. Nu er Forholdet det, at efter at man har benyttet disse tre Procent af en Skatteindtægt af 80 Mill. Kroner, er Indtægten af Indkomstskatten lige saa stor som af de andre Skatter og Afgifter tilsammen. Man er altsaa kommen til, om jeg maatte sige, et Misforhold mellem Indtægterne af disse Skattefilder, som man ikke havde tænkt sig i 1861. Efter at man er